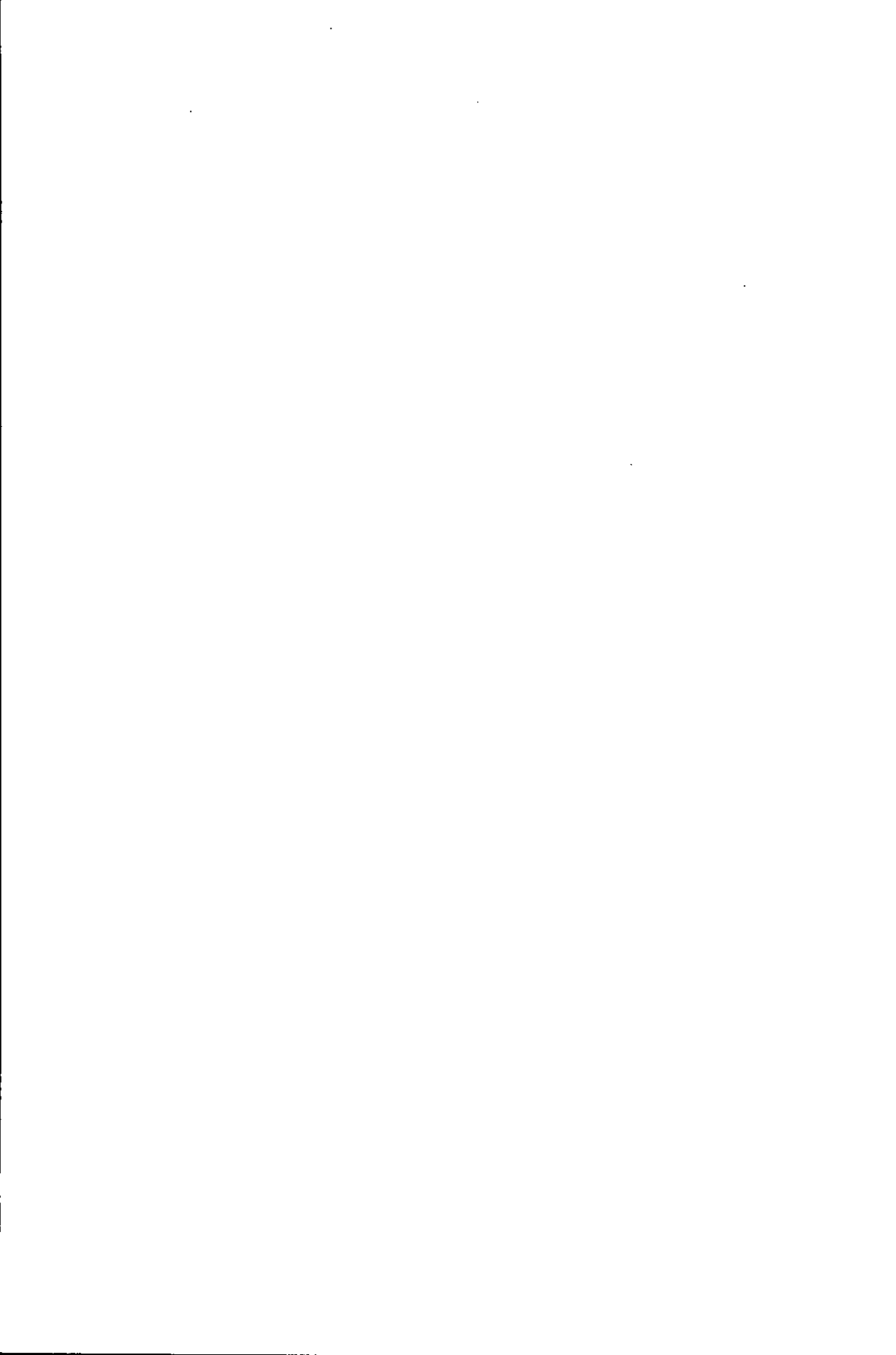

ACTIVITAT NORMATIVA,
JURISPRUDENCIAL
I CONSULTIVA

---

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA ESTATAL

A cura de Francesc de Carreras

Llei orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, d'ordenació general del sistema educatiu i les competències en matèria d'ensenyament.

(Vegeu l'article de Francesc Guillén publicat a la secció *Comentaris i notes* d'aquest número.)

Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport.

(Vegeu els articles d'Antoni Roig i Ignacio Granado a la secció *Comentaris i notes* d'aquest número.)

Llei 15/1990, de 29 de novembre, sobre concessió d'un crèdit extraordinari per part de l'Estat a la societat estatal Barcelona Holding Olímpic, Societat Anònima.

L'objecte d'aquesta Llei és concedir un crèdit extraordinari per un import de 3.044.100.000 pessetes a la societat estatal Barcelona Holding Olímpic, Societat Anònima. Aquest crèdit es finançarà, segons disposa l'article 2 de l'esmentada Llei, amb recurs al Banc d'Espanya o amb deute públic, d'acord amb el que disposa l'article 101 de la Llei general pressupostària.

Aquesta societat és fruit de la col·laboració entre l'Administració de l'Estat i de l'Ajuntament de Barcelona. L'escriptura de constitució de la societat va ser

atorgada el 19 d'octubre de 1989, i el seu objecte social és l'obtenció i la gestió del finançament i el control de l'execució de les obres d'infraestructura i equipament vinculades a la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992. Així, per atendre els compromisos financers adquirits, el Ministeri d'Economia i Hisenda va incoar en el seu moment expedient sobre concessió d'un crèdit extraordinari, del qual és reflex aquesta Llei 15/1990, de 29 de novembre.

Montserrat Peretó

Llei 16/1990, de 20 de novembre, per la qual es modifica parcialment la Llei 42/1983, de 28 de desembre, reguladora de la cessió de tributs a la Comunitat Autònoma de Madrid.

La Llei que encapçala el títol d'aquest comentari té com a objectiu modificar determinats aspectes de la Llei 42/83, de 28 de desembre, reguladora de la cessió de tributs a la Comunitat Autònoma de Madrid; concretament l'apartat dos de l'article 2 i l'apartat u de la disposició transitòria.

El contingut d'aquestes modificacions és, en resum, el següent: en primer lloc, disposa la immediata entrada en vigor de la cessió de l'impost sobre transmissions patrimonials i de l'impost sobre successions i donacions a partir de l'1 de gener de 1990.

En segon lloc es modifica el text de la Llei de cessió, article 2, apartat 2, en el

sentit de canviar la condició que existia en la mencionada llei de cessió, de tal manera que la cessió de tributs pugui anar entrant en vigor a mesura que el cost dels serveis transferits a la Comunitat Autònoma excedís del rendiment dels tributs susceptibles de cessió, situació que, donades les especials circumstàncies que concorren en la Comunitat de Madrid, impedié el compliment d'aquesta condició, perquè hi ha una important recaptació per tributs susceptibles de cessió i un reduït cost relatiu als serveis transferits.

Montserrat Peretó

Llei 22/1990, de 20 de desembre, sobre concessió d'un crèdit extraordinari per finançar transitòriament els *cabildos* insulars.

Com indica el títol de la Llei, a través d'ella es concedeix un crèdit extraordinari de 5.431.600.000 pessetes per abonar als *cabildos* insulars de Canàries, i això per raó de la minoració d'ingressos que s'ha produït el 1989, en relació amb allò recaptat el 1985, com a conseqüència de les reduccions de l'arbitri insular canari a l'entrada de mercaderies, motivades per l'adhesió d'Espanya a la CEE.

Efectivament, l'article 37 de l'acta re-

lativa al tractat d'adhesió d'Espanya a la CEE estableix reduccions progressives en els aranzels duaners aplicables a tercers països, i afecta directament en la disminució operada i ja mencionada.

D'altra banda, l'import d'aquest crèdit extraordinari concedit a Canàries s'ha de distribuir entre les corporacions locals de Canàries, tal com disposa el text de la Llei de referència.

Montserrat Peretó

Llei 25/1990, de 20 de desembre, del medicament.

La Llei 25/1990, de 20 de desembre, del medicament, té com a objectiu primordial establir el principi d'intervenció pública en les matèries relacionades amb l'elaboració, comercialització i consum de medicaments per tal d'oferir el màxim de seguretat als potencials consumidors, garantint l'existència de medicaments se-

gurs, eficaços i de qualitat, correctament identificats i amb informació apropiada. En aquest sentit, la Llei suposa una adaptació de la legislació espanyola a la normativa comunitària en aquesta matèria. Es tracta, per tant, d'una Llei general, extensa (119 articles i disposicions diverses) i modernitzadora d'un dels aspectes

bàsics de les polítiques públiques de salut en una societat industrial com la nostra.

L'abast i amplitud de les activitats regulades es posen de manifest a l'article 1 de la Llei que tracta del seu àmbit d'aplicació i que, tot seguit, reproduïm:

«1. La ley regula, en el ámbito de las competencias que corresponden al Estado, la fabricación, elaboración, control de calidad, circulación, distribución, régimen de precios, comercialización, información y publicidad, importación, exportación, almacenamiento, prescripción, dispensación, evaluación, autorización y registro de los medicamentos de uso humano y veterinario, así como la ordenación de su uso racional y la intervención de estupefacientes y psicótrópos. La regulación también se extiende a las sustancias, excipientes y materiales utilizados para su fabricación, preparación o envasado.

2. Asimismo regula la actuación de las personas físicas o jurídicas en cuanto intervienen en la circulación industrial o comercial de los medicamentos o que por su titulación profesional puedan garantizarlos, controlarlos, recetarlos o dispensarlos.

3. Igualmente y dentro del ámbito de competencias que corresponden al Estado, la presente ley regula los principios, normas, criterios y exigencias básicas sobre la eficacia, seguridad y calidad de los Productos Sanitarios y de higiene personal.»

Per tant, es tracta d'una Llei que no només regula l'activitat estatal en la matèria sinó també l'actuació de les persones físiques en relació amb ella, així com els principis i normes bàsiques respecte a qüestions sanitàries de tipus més ampli.

L'estudi d'aquesta regulació concreta —és a dir, entrar en el contingut de la Llei— escapa al nostre interès i només exposarem aquí algunes consideracions relacionades amb la tècnica legislativa utilitzada per regular les competències estatals.

Allò més notori és constatar, una vegada més, un vici de la legislació actual que acumula títols competencials materials per donar suport constitucional a una llei. No obstant, en aquest cas, el vici no és flagrant, com en els casos de les lleis de l'esport o de règim urbanístic i valoracions del sòl —aprovaldes també aquest any—, en les quals es construeix amb retalls d'altres títols competencials una inexistència competència estatal en esport i en règim urbanístic.

En aquest cas hi ha, certament, un títol estatal concret: el de l'article 149.1.16 CE en què es reserva a l'Estat la «legislació sobre productes farmacèutics» i les «bases i coordinació general de la sanitat». Però, a més d'aquests títols, se n'hi afegeixen d'altres que s'expliciten en el preàmbul: el règim econòmic de la seguretat social pel que fa al finançament estatal dels medicaments; el comerç exterior pel que fa a la importació i exportació de productes farmacèutics; el foment de la investigació científica i tècnica; i la competència estatal en matèria d'ordenació econòmica, així com el 149.1.1 CE referent a la igualtat en la regulació de les condicions bàsiques dels drets.

L'article 2 de la Llei correlaciona les competències estatals amb els articles concrets establerts:

a) Determinats articles que s'especifiquen —la major part de la llei—, així com la legislació de desenvolupament, tenen la condició de legislació sobre productes farmacèutics i, d'acord amb l'article 149.1.16 CE, són competència estatal.

b) Altres articles que també s'especifiquen —i la seva corresponent normativa de desenvolupament— tenen la condició de legislació bàsica en virtut de la competència estatal en la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la

igualtat de tots els espanyols en el règim econòmic de la seguretat social (149.1.1 i 17 CE).

c) Altres articles que també s'especifiquen —i la seva corresponent normativa de desenvolupament— tenen la condició de legislació bàsica en virtut de la competència estatal en la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols des del punt de vista de la sanitat, matèria sobre la qual l'Estat té les bases i la coordinació general (149.1.1 i 16 CE).

d) Per últim s'estableix que determinats articles són d'aplicació en tot el territori nacional, en defecte de regulació específica, per a totes aquelles comunitats autònomes amb competència normativa en matèria d'ordenació farmacèutica.

S'ha de fer notar que aquest article 2 es bastant aclaridor i representa un seriós esforç del legislador per precisar el suport constitucional de les competències estatals. Ara bé, ni aclareix totes les competències ni allò que estableix sembla el més adequat, en certes aspectes, a la doctrina del Tribunal Constitucional.

En efecte, no aclareix totes les competències perquè oblida de mencionar aquells articles emparats —segons el preàmbul— en les competències estatals en comerç exterior, foment de la investigació vàlida, al nostre entendre, la continguda en el preàmbul quan diu que més grans precisions sobre aquestes competències «*resultarían prolijas*». I, d'altra banda, l'excessiva remissió de normativa bàsica a reglament també hauria de ser posada en qüestió si no oblidem la ja antiga doctrina del Tribunal Constitucional respecte a l'excepcionalitat de la normativa bàsica de rang reglamentari.

En definitiva, des del punt de vista amb què l'hem tractada, es pot concloure que la Llei del Medicament conté algunes innovacions de tècnica legislativa, en relació amb la distribució de competències, que la fan interessant; però també s'ha de fer notar que no arriba a treure totes les conseqüències d'alguns dels pressupòsits dels quals parteix i, en definitiva, es queda a mig camí en un tipus de legislació que està necessitat de la claredat necessària per donar seguretat jurídica a ciutadans i òrgans públics.

F. de C.

Llei 27/1990, de 26 de desembre, per la qual es modifica parcialment el concert econòmic amb la Comunitat Autònoma del País Basc, aprovat per Llei 12/1981, de 13 de maig.

Com indica el títol que encapçala aquest comentari, el vigent concert econòmic del País Basc fou aprovat per la Llei 12/1981, de 13 de maig, i s'hi regulen les relacions tributàries derivades de l'estructura que tenia el sistema tributari espanyol en aquell moment. L'esmentat conveni ha estat objecte de dues adaptacions al conjunt del sistema tributari espanyol, la primera a través de la Llei 49/1985, de 27 de novembre, d'adapta-

ció amb l'IVA, i la segona a través de la Llei 2/1990, de 8 de juny, on s'adaptà el conveni a la Llei reguladora de les hisendes locals i a la Llei de taxes i preus públics.

A l'empara del que preveu la disposició transitòria segona de la Llei d'aprovació del concert, Llei 22/1981, la Llei que es comentarà aquí, Llei 27/1990, té per objecte bàsicament modificar el règim de concert de l'impost sobre societats, i in-

troduir també alguns canvis en el règim de concert de l'IVA, conseqüència, aquests darrers, dels canvis operats en l'impost sobre societats.

La Llei 27/1990 consta d'un article únic en el qual s'aprova la modificació del concert en els termes continguts a l'annex que acompanya la Llei i a la disposició final on es fixa l'entrada en vigor de les esmentades modificacions, que són d'aplicació als tributs que es meritin a partir de l'1 de gener de 1991.

Els articles als quals es dona una nova redacció són: art. 5, apartat 1; 6; 8; 10, norma primera; 12, norma u, apartat a; 17; 18; 19; 20; 21; 22; 23; 24; 25; 28, apartat tres; 35; 36; 37; 38; 39, apartat u; 52, apartat u; disposició transitòria segona; disposició final tercera, i s'incorpora una nova disposició addicional, la setena.

L'art. 5 estableix com ha de ser la col·laboració entre l'Estat i el País Basc i s'hi recull el principi general que totes dues administracions es facilitaran totes les dades, antecedents, informació, etc., que siguin necessaris per a la gestió, inspecció i recaptació dels tributs.

L'art. 6 tipifica quines són les competències exclusives de l'Estat en l'àmbit tributari, i són actualment —després de la modificació del precepte— competència de l'Administració de l'Estat la regulació, gestió, inspecció, revisió i recaptació de la renda de duanes, impost especial d'alcohols i els monopolis fiscals. També són competència de l'Estat la gestió, inspecció, revisió i recaptació dels tributs en què el subjecte passiu sigui persona física o entitat sotmesa als tributs espanyols per obligació real.

L'art. 10 estableix els punts de connexió a fi i efecte que la Diputació foral exigeixi els ingressos derivats de les retencions a la font, relatives als rendiments del treball personal, igual com es preceptua a l'art. 12, però respecte de les reten-

cions a la font per rendiments del capital mobiliari.

Per la seva banda, l'art. 17 s'ocupa d'establir quina serà la normativa aplicable respecte de l'impost sobre societats. Així, aquest és un tribut concertat de normativa autònoma per a les entitats que tributen exclusivament a les diputacions forals del País Basc d'acord amb el que disposa l'article 18, que regula l'exacció de l'impost, essent aquest mateix impost un tribut concertat de normativa comuna en els altres casos. Malgrat això anterior, a les entitats que tributen conjuntament en totes dues administracions se'ls aplicarà la normativa que correspongui a l'Administració del seu domicili fiscal. De totes maneres, en el supòsit que hi hagi entitats que tinguin domicili fiscal en el País Basc i facin el 75 % o més de les seves operacions en territori comú, aquestes entitats quedaran sotmeses a la normativa de l'Estat.

Els articles 18, 19 i 20 estableixen els punts de connexió per a l'impost sobre societats i per a l'IVA; així, per a l'impost sobre societats corresponen a les diputacions forals del País Basc els ingressos que es recaptin per aquest concepte dels següents subjectes passius:

a) Els qui tinguin domicili fiscal en el País Basc i el volum d'operacions dels quals no excedeixi de 300 milions de pessetes.

b) Els que operin exclusivament en territori basc i el volum d'operacions dels quals excedeixi de 300 milions de pessetes, sigui el que sigui el lloc on tinguin el seu domicili fiscal.

A aquestes efectes, s'entén com a volum d'operacions l'import total de les contraprestacions, exclosos l'IVA i el càrrec d'equivalència, que obtingui el subjecte passiu per realitzar els fets imposables de l'IVA, o sigui lliuraments de béns i prestacions de serveis.

Si es tracta de subjectes passius que operen en tots dos territoris, o sigui quan realitzin en ambdós territoris lliuraments de béns i prestacions de serveis, i que tinguin un volum d'operacions superior a 300 milions, tributen conjuntament i en proporció a allò realitzat en els dos territoris, a totes dues administracions, sigui el que sigui el seu domicili fiscal.

Per últim, s'estableix que tributen exclusivament a l'Administració de l'Estat, encara que operin en el País Basc, les entitats següents: la banca oficial estatal, les societats concessionàries de monopolis de l'Estat, les entitats estrangeres, sens perjudici de la posterior compensació que es faci al País Basc, a través de l'assenyament de la quota anual corresponent.

La gestió de l'impost sobre societats, en els casos de tributació en totes dues administracions, es regula a l'art. 21, i l'art. 23 s'ocupa d'establir el pagament a compte de l'impost en els supòsits en què els subjectes passius hagin de tributar en totes dues administracions.

Per la seva banda, l'art. 20 regula els punts de connexió a tenir en compte pel que fa als lliuraments de béns i prestacions de serveis en concepte d'IVA, en el sentit de quan s'han d'entendre realitzades en el País Basc.

L'art. 22 sanciona els criteris a tenir en compte en la inspecció dels tributs, així:

a) La inspecció dels subjectes passius que hagin de tributar exclusivament en les diputacions forals, o, si s'escau, en l'Administració de l'Estat, serà duta a terme per la inspecció de tributs de cadascuna d'elles.

b) La inspecció dels subjectes passius que hagin de tributar en totes dues Administracions es farà seguint les regles següents:

1. Si els subjectes passius tenen el seu domicili fiscal en territori comú, la inspecció serà feta pels òrgans de l'Adminis-

tració de l'Estat, que regularitzarà la situació tributària del subjecte passiu i establirà la proporció que correspongui a cadascuna de les administracions.

2. Si els subjectes passius tenen el domicili fiscal en territori basc, la inspecció serà feta pels òrgans competents bascos, sens perjudici de la col·laboració amb l'Administració de l'Estat. Si el subjecte passiu fa en territori de règim comú el 75 % de les seves operacions totals, la inspecció competent serà l'Administració de l'Estat, sens perjudici de la col·laboració amb l'Administració foral.

3. Les actuacions inspectores s'ajustaran a la normativa de les administracions competents, segons les regles anteriors.

4. El que s'estableix a les regles anteriors serà entès sens perjudici de les facultats que corresponen en el seu territori a les diputacions forals en matèria de comprovació i investigació.

L'art. 25 regula el règim tributari que cal aplicar a les agrupacions d'interès econòmic, unions temporals d'empreses i concentracions d'empreses.

Pel que fa a l'Administració competent per a l'exacció de l'IVA, l'art. 28 estableix que: «els subjectes passius el volum d'operacions dels quals en l'any anterior no hagués excedit de 300 milions de pessetes tributaran en tot cas, i sigui el que sigui el lloc on facin les seves operacions, a l'Administració de l'Estat, quan el seu domicili fiscal estigui situat en territori comú, i a la Diputació foral corresponent, quan el seu domicili fiscal estigui situat en el País Basc.

Quant als canvis de residència o de domicili fiscal de les persones físiques i de les entitats, respectivament, l'art. 36 estableix, d'acord amb el que preceptua la LGT, que estaran obligades a comunicar els mencionats canvis quan originin modificacions en la competència per exigir aquests impostos.

El deure de col·laboració que tenen les entitats financeres en la gestió dels tributs i en les actuacions de la inspecció tributària apareix regulat a l'art. 37.

L'art. 39 preveu la constitució d'una junta arbitral que resoldrà els conflictes entre l'Administració de l'Estat i les diputacions forals, o entre aquestes i l'Administració de qualsevol altra comunitat autònoma, en relació amb la determinació de la residència habitual de les persones físiques, del domicili fiscal i de la proporció corresponent a cada Administració en els supòsits de tributació conjunta per l'impost sobre societats o per l'IVA.

Quant a les compensacions, l'art. 52 estableix que, de la quota corresponent a cada territori històric, es restaran per compensació els conceptes següents: la part imputable dels tributs no concertats, la part imputable dels ingressos pressupostaris de naturalesa no tributària, la part imputable del dèficit que presentin els pressupostos generals de l'Es-

tat, de la manera com determini la Llei de la quota.

Segons la nova disposició addicional setena creada per la Llei que s'està comentant, la xifra de 300 milions de pessetes a què es refereixen els articles 18 i 28 del present concert serà actualitzada, per acord de la Comissió Mixta del Cupus, almenys cada cinc anys.

La disposició transitòria segona preceptua que, transcorreguts quatre anys des de l'entrada en vigor del sistema de tributació en proporció al volum d'operacions de l'impost sobre societats, totes dues administracions sotmetran aquest sistema a examen i, si s'escau, a modificació.

La disposició final tercera recull que la derogació o modificació operada a través d'aquesta Llei s'entén sens perjudici del dret de les administracions respectives a exigir, d'acord amb els punts de connexió vigents anteriorment, els deutes meritats amb anterioritat.

Montserrat Peretó

Llei 29/1990, de 26 de desembre, reguladora del Fons de Compensació Interterritorial.

El fons de Compensació Interterritorial (d'ara endavant FCI) constitueix el mecanisme bàsic per donar compliment al principi de solidaritat interterritorial, segons es desprèn de l'art. 158.2 de la Constitució espanyola. A través del FCI, les comunitats autònomes en poden rebre recursos per destinar-los a despeses d'inversió.

La Llei Orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes, estableix en el seu articulat les normes bàsiques a les quals s'havia d'ajustar aquest fons, i configura els seus recursos com una càrrega general de l'Estat.

La regulació específica del FCI es va

fer a través de la Llei 7/1984, de 31 de març, complint la previsió continguda a la Llei Orgànica de referència. Aquesta Llei de 1984 és la que s'ha mantingut fins avui, després de la promulgació de la Llei 29/1990, de 26 de desembre, que, tal com s'indica en la seva única disposició derogatòria, deroga la Llei 7/1984, de 31 de març.

Per tant, a partir de l'1 de gener de 1990, entra en vigor una nova Llei que regula el FCI, llei que, d'altra banda, ve a recollir les previsions ja contingudes a l'Acord del Consell de Política Fiscal i Financera de 21 de febrer de 1990.

Fins a l'1 de gener de 1990, el FCI

tenia un doble objectiu a complir: realitzar el principi de solidaritat intercomunitària i finançar els serveis transferits a les comunitats autònomes en relació amb les inversions noves dels serveis traspassats. Aquests objectius venien motivats pel moment històric en què es creà l'antiga Llei del fons. En efecte, el 1984 el procés autonòmic dissenyat prèviament a la Constitució de 1978 es trobava en els seus començaments, i el conjunt del sistema de finançament de les comunitats autònomes s'anava materialitzant progressivament amb el disseny de cobrir primordialment el període transitori o provisional de finançament de les comunitats autònomes, d'acord amb la disposició transitòria primera de la LOFCA.

D'aquí ve que la Llei 7/1984, reguladora del FCI, fos un reflex d'aquesta duplicitat d'objectius a ser complets pel FCI, l'exemple més demostratiu de la qual cosa rau en el fet que, en principi, totes les comunitats autònomes eren partícips dels recursos del FCI.

Després de l'acabament del període transitori de finançament de les comunitats autònomes, el 31 de desembre de 1986, en l'Acord del Consell de Política fiscal i Financera del 7 de novembre de 1986, on es va aprovar el mètode de finançament de les comunitats autònomes per al quinquenni 1987-1992, ja es procedí a integrar els recursos en el finançament incondicional per un import igual al seu 25 %. De totes maneres, el FCI hi va continuar vinculat parcialment.

Tenint en compte la consideració anterior, i també la desviació relativa de recursos que s'ha estat produint vers els territoris més desenvolupats, a causa de la ponderació i definició de les variables de distribució del fons (segons Llei de 31 de març de 1984), juntament amb la conveniència que l'Estat espanyol adopti una política regional harmònica amb la comunitària a través del FEDER, el poder

legislatiu ha procedit a la reforma de la normativa que regula el FCI.

Per això la Llei que comentem no solament es limita a revisar la ponderació dels criteris de distribució del fons (regulacions 4 i 5), sinó que és més ambiciosa, per tal com regula tots els seus aspectes essencials i el delimita com a instrument regional destinat exclusivament a fer efectiu el principi de solidaritat, tal com es va concebre en els seus orígens, segons es desprèn de l'art. 153.2 de la CE (es troba reflectit concretament a l'art. 6, així: «Els recursos del fons seran destinats a finançar projectes d'inversió...»).

Amb l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'exonera el FCI de la seva vinculació al finançament dels serveis traspassats per l'Estat. Apareix regulat així a l'art. 2, on es disposa que la quantia anual del FCI es determinarà aplicant un 30 % a la base de càlcul constituïda per la inversió pública, definida a l'art. 3 d'aquesta Llei.

En aquesta línia, la reforma més important és la referent a les comunitats autònomes que han de rebre els recursos, que seran les de menys desenvolupament dins de l'Estat. S'estableix d'aquesta manera a la disposició transitòria de la Llei, en disposar que les comunitats autònomes beneficiàries del fons en els exercicis 1990-1991 seran Andalusia, Astúries, Canàries, Castella-La Manxa, Castella-Lleó, Extremadura, Galícia, Múrcia i València.

Un aspecte destacat de la reforma és la nova definició que es dona a les variables de repartiment, i també a la seva ponderació. A l'art. 4 se sancionen set variables de distribució, d'acord amb el que estableix l'art. 16 de la LOFCA, i totes són obligatòries. Pel que fa a la seva ponderació, i atès que es limita el nombre de comunitats autònomes receptors de recursos, és a la variable de població a la que s'ha atorgat un major pes relatiu en la distribució dels recursos.

Quant a la quantia global dels recursos, regulada a l'art. 3, es determina en funció de la inversió pública inclosa en els PGE, ponderada per la població relativa del conjunt de les comunitats autònomes beneficiàries del fons, amb relació a la total de l'Estat, i per l'índex resultant del quocient entre la renda mitjana nacional per habitant i la renda de les comunitats autònomes participants.

Pel que fa a la destinació dels recursos del fons, aquests podran finançar tant inversions reals com transferències de capital, i així es coordinaran amb les actuacions permeses pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional.

Aquesta Llei també regula l'administració i la percepció dels recursos del Fons, estableix terminis i criteris que compatibilitzen les regles estatals d'execució pressupostària amb la posada d'aquells a disposició de les finances autònomes, de manera que aquestes puguin complir puntualment els seus compromisos de despesa, i respecta la seva autonomia financera (arts. 6 i 7 de la Llei).

A l'art. 8 de la Llei es preveu que les dotacions del FCI podran dedicar-se a finançar projectes conjunts de diferents administracions, i també les entitats locals podran sol·licitar de les comunitats autònomes l'execució, en tot o en part, d'a-

quells projectes d'inversió que desenvolupin en el seu àmbit territorial.

Quant a l'execució de les inversions que, amb càrrec al fons, s'acordin entre l'Administració central i les comunitats autònomes perceptores, s'estableix un mecanisme de control parlamentari atribuït al Senat i encarrilat amb la intermediació del tribunal de comptes de les comunitats autònomes, que hauran de presentar un informe sobre el grau d'execució dels projectes d'inversió. Aquest control, regulat a l'art. 9, no és sinó, efectivament, una competència de l'Estat com a garant de l'efectiva operativitat del principi de solidaritat.

Per últim, es preveuen tres disposicions transitòries. La primera disposa que els projectes que es trobin pendents d'execució a l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regiran per les normes contingudes a la Llei 7/1984. A la disposició transitòria segona es fixa el percentatge del fons per a l'exercici de 1990. El contingut de la tercera, abans esmentat, és en el sentit que es fixen les comunitats autònomes beneficiàries del fons per als exercicis de 1990 i 1991. I a l'única disposició addicional es preveuen normes d'execució del fons per a Ceuta i Melilla.

Montserrat Peretó

Llei 30/1990, de 27 de desembre, de beneficis fiscals relatius a «Madrid, Capital Europea de la Cultura 1992».

L'objecte de la Llei és el d'instrumentar i regular un conjunt d'incentius fiscals i de mesures financeres aplicables a la Comunitat Autònoma de Madrid, amb motiu de la seva designació com a capital europea de la cultura el 1992. La vigència d'aquesta Llei és limitada, ja que, tal com s'assenyala a la disposició final segona, la vigència de la Llei cessarà el 31 de desembre de 1992.

La Llei consta de dos títols, de quatre disposicions addicionals i d'una disposició final.

El títol I s'articula en dos capítols, el primer dels quals regula el règim fiscal aplicable al consorci creat per a l'organització de «Madrid, Capital Europea de la Cultura 1992» i les activitats dels governs i estats estrangers; i s'estableix, en

els articles 2, 3 i 4, que aquest consorci, i també les activitats que siguin promogudes per a aquest esdeveniment per l'Ajuntament de Madrid i per la Comunitat Autònoma de Madrid, i les realitzades per estats estrangers i per organismes internacionals, gaudeixen del mateix tractament fiscal que atorga el nostre ordenament tributari a l'Estat espanyol.

El capítol II (articles 5 a 11) regula el règim fiscal aplicable a les persones i entitats que col·laborin en l'esmentat esdeveniment. El capítol es subdivideix en 5 seccions, les quals s'ocupen respectivament de l'impost sobre societats, de l'impost sobre la renda de les persones físiques, dels impostos indirectes i de la tributació local.

Pel que fa a l'impost sobre societats, s'estipula que tindran la consideració de partides deduïbles, als efectes de determinar la base imposable de l'impost, les quantitats que els subjectes passius de l'impost donin al Consorci, i també aquelles que s'aportin per realitzar plans i programes aprovats pel Consorci. Aquestes deduccions tenen límits quant a la base imposable total del subjecte i són, alhora, compatibles amb les deduccions de caràcter general previstes a la Llei reguladora de l'impost sobre societats.

A l'art. 16 d'aquesta Llei es recull una deducció a practicar en la quota líquida de l'impost sobre societats, xifrada en el 15 % de les quantitats destinades a inversions que facin els subjectes passius en compliment de plans i programes d'activitats establertes pel Consorci, i es fixa un límit màxim del 25 % de la quota líquida de l'impost sobre societats. Aquestes inversions es podran amortitzar dins dels dos anys següents a la realització, i, en tot cas, en un termini màxim de cinc anys.

També es recull una bonificació, a determinar i a reconèixer pel Ministeri d'Economia i Hisenda, de fins a un 95 % de

la quota de l'impost que correspongui a rendiments d'emprèstits que s'emetin i a préstecs que es concertin amb organismes internacionals o amb bancs o institucions financeres estrangeres que no tinguin establiment permanent a Espanya.

I, per últim, pel que fa a l'impost sobre societats, es declaren exempts els increments de patrimoni que es posin de manifest amb motiu de les aportacions no dineràries de béns o, en general, de tota classe de drets que figurin comptabilitzats a l'actiu social, i que siguin fetes a títol lucratiu pel Consorci.

Quant a l'impost sobre la renda de les persones físiques, s'estableix la deducció del 10 % de la quota íntegra de l'impost de les quantitats que es donin al Consorci.

Als subjectes passius que exerceixin una activitat empresarial, professional o artística en règim d'estimació directa els seran d'aplicació els incentius fiscals aplicables a les societats esmentats abans.

L'art. 10 recull una bonificació del 95 % de la quota de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per a aquelles transmissions patrimonials oneroses subjectes a aquest impost, quan el subjecte passiu adquireix béns per donar-los al Consorci en un termini màxim de 6 mesos.

Pel que fa a la tributació local, es regula una bonificació del 95 % de quotes i recàrrecs de l'impost sobre activitats econòmiques per a les activitats artístiques, culturals o científiques, segons l'expedició del certificat corresponent per part del Consorci.

D'altra banda, les empreses que desenvolupin exclusivament els objectius d'aquest acte, segons que es desprengui de la certificació pertinent emesa pel Consorci, gaudeixen d'una bonificació del 95 % en tots els tributs i taxes locals.

En el títol segon es positivitzen un conjunt de mesures financeres, amb la fi-

nalitat que els ingressos obtinguts s'afecten exclusivament al finançament de l'acte; així: emissió de segells, encunyar monedes especials i loteria.

Es recullen 4 disposicions addicionals, de les quals podem destacar que, per al gaudi de les exempcions i les bonifica-

cions assenyalades abans, no cal la declaració prèvia de la seva procedència. També s'autoritza el Consorci perquè emeti o contregui deute per finançar les seves activitats fins a un import de 5.000 milions de pessetes.

Montserrat Peretó

Llei 31/1990, de 27 de desembre, reguladora dels pressupostos generals de l'Estat per a 1991: règim financer per a les entitats locals.

La Llei 31/1990, de 27 de desembre, dels PGE per a 1991, recull en els articles 80 a 90 el règim de finançament de les corporacions locals per a l'exercici 1991, i manté el sistema dissenyat per la Llei reguladora de les finances locals.

L'article 80 estableix el percentatge de participació dels municipis en els tributs de l'Estat per al quinquenni 1989-1993 en 3,4922065 per 100, d'acord amb el que disposa l'article 112, últim paràgraf, de la Llei de finances locals.

Les quantitats destinades per al finançament de les corporacions locals en concepte de participació dels municipis en els tributs de l'Estat per a l'exercici 1991 es regulen a l'article 81. L'import que s'hi destina és de 479.876,8 milions de pessetes i en el número tres de l'article 81 s'especifica com es distribuirà l'import de la liquidació definitiva per aquest concepte, distingint a l'efecte les quantitats a lliurar a Madrid i a Barcelona per una banda i a la resta de municipis per l'altra.

A l'article 82 es regula el percentatge de participació en els tributs de l'Estat de les províncies, comunitats autònomes uniprovincials no insulars i les illes, que és el 2,2582398 per 100. En concepte de participació en els tributs de l'Estat, per a les entitats citades, s'estableix a l'article 83 en la quantitat de 310.311,6 milions de pessetes; 26.598,2 milions de pessetes corresponen a la participació ordinària i

283.713,4 milions a compensacions extraordinàries, en suprimir-se el cànon sobre producció d'energia elèctrica i també els recàrrecs provincials de l'IGTE i de l'impost especial de fabricació, com a conseqüència de la implantació de l'IVA. Quant a la quantitat a percebre el 1991 s'estableix un límit per aquest concepte per a les diputacions, comunitats autònomes uniprovincials no insulars i el *cabildo* o consell insular, en el sentit que no podran percebre un finançament per a 1991 superior en un 12 % al rebut el 1990.

Per a l'exercici de 1991 i amb destinació a finançar les conseqüències que poden resultar a les corporacions locals canàries de l'entrada en vigor del nou règim econòmic fiscal canari, s'estableix un crèdit de 8.000 milions de pessetes, que es declara ampliable fins a la quantia necessària per fer efectiu el citat finançament, i aquestes possibles quantitats a rebre no són computables a efectes de l'anterior límit esmentat.

També, per als *cabildos* canaris, es recull per a l'exercici de 1991 una subvenció de 500 milions de pessetes, destinades a completar l'aportació a l'assistència sanitària que es presta en concurrència amb la Seguretat Social.

Cal destacar que la participació en els ingressos de l'Estat per als territoris històrics del País Basc i de Navarra, i també per als seus municipis, es farà d'acord

amb el que es disposa en el concert econòmic per al País Basc i en el conveni econòmic per a Navarra.

L'art. 84 regula com es faran efectius els lliuraments a compte de les participacions en els tributs de l'estat per a l'exercici de 1991.

Amb la finalitat de donar compliment al que preveu la disposició addicional dissetena de la Llei reguladora de les finances locals, a l'art. 85 es fixa un crèdit xifrat inicialment en 5.250 milions de pessetes destinat a subvencionar el servei de transport col·lectiu prestat per les entitats locals de més de 50.000 habitants, sense incloure-hi l'àrea metropolitana de Madrid o els municipis integrants de l'extingida Corporació Metropolitana de Barcelona.

L'art. 86 preveu la dotació d'un crèdit ampliable amb la finalitat de compensar els beneficis fiscals en els tributs locals d'exacció obligatòria que puguin ser concedits per l'estat per pal·liar els danys causats per qualsevol esdeveniment declarat catastròfic. També es preveuen a l'art. 87 d'altres subvencions per a corporacions locals, motivades per la supressió de la CTR i P, que grava l'activitat de ramaderia independent, i per l'aplicació de beneficis fiscals que afecten la condonació, l'any 1991, del pagament de l'I. s. V.T.M., com a conseqüència de l'aplicació del conveni de cooperació per a la defensa amb els Estats Units, lògicament exclusivament en els municipis afectats.

L'art. 88 regula la dotació d'un crèdit específic destinat a concedir préstecs a favor de corporacions locals que es veuen obligades a retornar quantitats ingressa-

des en excés pels contribuents en concepte de la CTR i P i urbana, per donar aplicació al que disposa el Reial Decret-Llei 1/1987, de 10 d'abril.

L'art. 89 recull la possibilitat que els ajuntaments optin per assumir la recaptació en període voluntari i executiu de les llicències fiscals d'activitats comercials i industrials i d'activitats professionals i artístiques, gestió que és a càrrec de l'Estat. Si els òrgans municipals competents adoptessin aquest acord ho haurien de comunicar a la corresponent delegació d'hisenda en el termini d'un mes a comptar des de la publicació al *BOE* de la Llei que comentem aquí.

En el número tres de l'art. 89 es disposa que si per determinades circumstàncies, relatives a l'emissió de padrons, els ajuntaments no poden liquidar l'impost sobre béns immobles abans de l'1 de setembre de 1991, aquests podran percebre del tresor bestretes a compte de l'esmentat impost, a fi de salvaguardar les seves necessitats de tresoreria. Per a la concessió d'aquestes bestretes, la Delegació General de Coordinació amb les Hisendes Territorials tindrà en compte determinats condicionaments especificats a l'articulat de la Llei pressupostària.

Per últim, l'art. 90 estableix que les corporacions locals han de subministrar una determinada informació, a fi que es procedeixi a la liquidació definitiva de participació en ingressos de l'Estat, i també per tal de distribuir la subvenció destinada a cobrir els serveis de transport públic.

Montserrat Peretó

Llei 31/1990, de 27 de desembre, dels pressupostos generals de l'Estat per a 1991: règim financer per a les comunitats autònomes.

El règim de finançament de les comunitats autònomes per a l'exercici de 1991 apareix regulat en el capítol II, articles

91 a 95, on es manté, en línies generals, la solució dissenyada a la Llei de pressupostos per a 1990.

L'article 91 fixa els percentatges de participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat, aplicable a partir de l'1 de gener de 1991, tenint en compte el que preveuen els paràgrafs *a* i *b* número 3 de l'article 13 de la LOFCA, i segons el que fixa l'apartat 3.3 de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera del 7 de desembre de 1986, en què es regulen els supòsits de revisió i es fixen l'1,2088605 per a Catalunya i l'1,2220812 per a Andalusia.

L'art. 92 regula la participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat i s'hi estableix que els crèdits pressupostaris destinats al finançament de les comunitats autònomes, «lliuraments a compte», que resulten d'aplicar els percentatges definitius de participació, se'ls faran efectius en dotzenes parts mensuals, i, un cop liquidats els PGE per a 1991, es procedirà a fer la liquidació definitiva en els ingressos de l'Estat per a 1991, d'acord amb les normes reguladores del tema, o sigui:

1. Es determinen els índexs d'increment que hagin experimentat els següents paràmetres entre els exercicis 1986-1991.

a) Suma de la recaptació líquida dels capítols I i II dels pressupostos d'ingressos de l'Estat, més la recaptació líquida per les cotitzacions a la Seguretat Social i a l'atur.

b) Despeses equivalents de l'Estat.

c) El PIB al cost dels factors en termes nominatius segons dades de l'Institut d'Estadística.

2. En segon lloc es calcularà el finançament definitiu que correspon a cada comunitat autònoma en l'exercici de 1991 per aplicació de la fórmula següent:

$$\text{FD 1991} = \text{PPIJ} \cdot \text{ITAE} \cdot \text{IEP} \\ \text{o 1986}$$

La liquidació definitiva de la partici-

ció de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat es farà per la diferència entre la participació definitiva que resulti per a cada comunitat autònoma i els lliuraments a compte fets efectius durant el 1991.

L'art. 94 preveu que si a partir de l'1 de gener de 1991 es fan noves transferències de serveis a les comunitats autònomes, els crèdits pressupostaris se situaran a la secció 32, programa 911-A, «Transferències a les comunitats autònomes per cost dels serveis assumits». En el mateix precepte també es determina que, en els reials decrets que aprovin les noves transferències han de constar:

A/ Data en què la comunitat autònoma ha d'assumir efectivament la gestió del servei transferit.

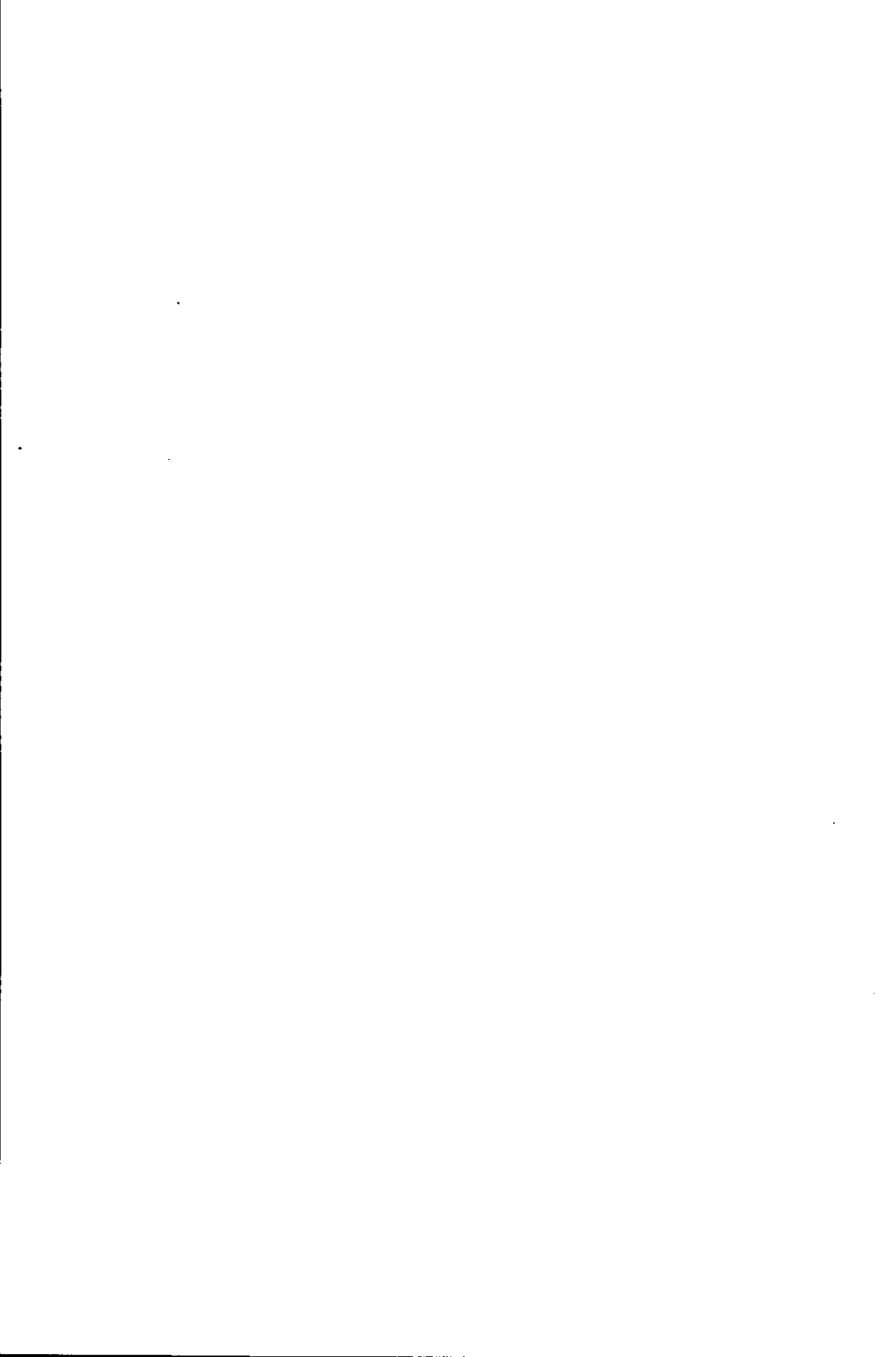
B/ Finançament en pessetes de l'exercici 1991 per cada concepte del pressupost de despeses de l'exercici del departament que transfereix el servei.

C/ Valoració definitiva en pessetes de l'exercici 1986, corresponent al seu cost efectiu anual.

I, per últim, l'art. 95 s'ocupa de regular el FCI i estableix que, mentre no s'aprovi la nova Llei del fons (la qual va ser aprovada a través de la Llei 26/1990, de 26 de desembre), aquest es regirà pel que estableix l'acord del Consell de Política Fiscal, de 21 de febrer de 1989, i pel que disposa la Llei 7/1984, de 31 de març.

Per a l'exercici de 1991, el FCI es dota amb un import de 128.844,6 milions de pessetes i una compensació transitòria de 128.537,6 milions de pessetes, que es faran efectius a les comunitats autònomes en dotzenes parts mensuals. Els romanents del crèdit del FCI d'exercicis anteriors s'incorporaran automàticament al pressupost de 1991.

Montserrat Peretó

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de Joan Manuel Trayter Jiménez

Disposicions diverses

Reial Decret 873/90, de 6 de juliol, pel qual s'estableix un règim d'ajudes per a activitats privades en matèria de conservació de la natura (BOE núm. 164, de 10 de juliol).

La llei de conservació dels espais naturals i de la flora i fauna silvestres de 27 de març de 1989 preveu, en la seva disposició addicional sisena, la possibilitat de concedir ajudes estatals a les activitats privades que contribueixin a l'acompliment de les finalitats de la llei.

El present Reial Decret articula un règim d'ajudes per a les activitats dirigides a la conservació dels espais naturals protegits i de les espècies amenaçades de la flora i la fauna silvestres. Els seus beneficiaris seran les persones físiques o les jurídiques de naturalesa privada, legalment habilitades per títol de propietat o un altre dret real, que executin projectes de conservació en terrenys ubicats en un espai natural protegit, i també projectes de conservació de les espècies de la fauna i de la flora silvestres incloses en les categories de màxima protecció del catàleg nacional d'espècies amenaçades.

Ordre del Ministeri de l'Interior de 25 de juliol de 1990. Desenvolupa el reglament de màquines recreatives i d'atzar, aprovat per Reial Decret 593/90,

de 27 d'abril (BOE 179, de 27 de juny).

Reial Decret 1104/90, de 7 de setembre, pel qual es modifica el primer paràgraf de l'article 11 del decret 2618/66, de 10 de setembre, sobre reglamentació general dels conservatoris de música (BOE núm. 218, d'11 de setembre).

L'objecte de la modificació consisteix a actualitzar la titulació que habilita els alumnes de conservatoris perquè, un cop superats els seus estudis, puguin sol·licitar-ne els diplomes i títols corresponents, d'acord amb el sistema educatiu vigent.

Ordre de 6 de setembre de 1990, per la qual s'especifiquen les quotes exigibles i es regulen aspectes de gestió del gravamen complementari de la taxa fiscal que grava els jocs de sort, envit o atzar, realitzats amb màquines o aparells automàtics establerts per la llei 5/90, de 29 de juny (BOE núm. 228, de 22 de setembre).

L'apartat 2 de l'article 38 de la llei 5/90, de 29 de juny, sobre mesures en matèria pressupostària, financera i tributària, crea, exclusivament per a l'any 1990, un gravamen complementari de la taxa fiscal que grava els jocs de sort, envit o atzar, i el declara aplicable a les màquines o aparells automàtics aptes per a la realització de jocs que estiguin classificats com a b) o c)

segons el reglament de màquines recreatives i d'atzar. L'esmentada disposició es limita a especificar les quotes exigibles i a regular les normes per efectuar els ingressos oportuns.

Reial Decret 1211/90, de 28 de setembre, pel qual s'aprova el reglament de la llei d'ordenació de transports terrestres (BOE núm. 241, de 8 d'octubre).

La citada disposició s'estructura en 8 títols, 11 disposicions addicionals, 7 disposicions transitòries i 1 disposició sobre derogacions i llicències, especialment important pel seu àmbit, ja que s'hi deroguen un total de 182 decrets i 576 ordres.

Resulta destacable, en el seu títol primer, la indicació que, quan es tracti de transports de competència estatal, malgrat les funcions executives atribuïdes a les Comunitats autònomes per raó de la llei orgànica 5/87, de 30 de juliol, aquesta norma serà d'aplicació directa.

En el títol segon es fa referència als diferents tipus de transport per carretera, i també a les activitats auxiliars complementàries d'aquests, entre les quals destaquen les regles sobre les condicions prèvies de caràcter personal per a l'exercici de les activitats de transport, respectant les previsions del dret comunitari sobre la matèria. També s'inclou una definició sobre els diferents tipus de vehicles utilitzats, les regles relatives al registre general de transportistes i la regulació de la col·laboració de les associacions de transportistes amb l'Administració.

En el títol tercer es recullen les normes relatives als transports de viatgers per carretera.

En el títol quart es regulen els transports discrecionals i específics, i es determinen els criteris de concessió de les autoritzacions de transport discre-

cional, que podran ser d'àmbit nacional o local. En relació amb el transport urbà, es clarifica el règim de competències administratives i s'hi recull expressament que els municipis, en l'exercici de les seves funcions, hauran de respectar les normes estatals i autonòmiques sobre el transport. Amb referència als serveis de taxi, s'unifiquen les llicències en una categoria única, la d'auto-taxi.

En el títol cinquè es concreten les activitats auxiliars i complementàries del transport per carretera, es clarifica la naturalesa de la intervenció de les agències de transport de mercaderies i els àmbits material i territorial en què es pot estendre aquesta intervenció, i s'estableixen els requisits necessaris per a l'exercici de l'activitat d'agència.

En els títols 6 i 7 es recull el règim sancionador pel que fa a l'establiment, la construcció i l'explotació de transports ferroviaris. Finalment, el títol vuitè fa referència a la policia de ferrocarrils.

Reial Decret 1212/90, de 5 d'octubre, pel qual es modifica la distribució de la planta dels jutjats de primera instància i instrucció en uns determinats partits judicials (BOE núm. 242, de 9 d'octubre). Pel que fa a Catalunya, l'annex del Reial Decret modifica la planta del jutjats de Barcelona, que quedarà configurada amb un total de 253 jutjats de primera instància i instrucció, repartits de la manera següent: 69 de primera instància, 92 d'instrucció i 92 de primera instància i instrucció.

Ordre del Ministeri de Justícia, de 22 d'octubre de 1990, per la qual es preveu l'entrada en funcionament d'òrgans jurisdiccionals unipersonals (BOE núm. 257, de 26 d'octubre).

Quant a Catalunya, s'estableix que el 17 de desembre de 1990 entraran en funcionament els jutjats de primera instància números 40, 41, 42 i 43 de Barcelona, i, l'1 de febrer de 1991, el jutjat de primera instància i instrucció núm. 3 del Prat de Llobregat.

Reial Decret 1405/90, de 16 de novembre, pel qual es modifiquen els articles 48-2 i 50 del reglament orgànic del Consell d'Estat (BOE núm. 276, de 17 de novembre).

L'esmentat Reial Decret modifica les matèries per al primer exercici d'accés al Consell de l'Estat. El programa, que constarà d'un màxim de 500 temes, inclou 12 matèries, entre les quals destaca el Dret constitucional, administratiu, financer, comunitari, civil, mercantil, internacional, penal i processal.

Resolució de la Direcció General del Treball, per la qual s'aprova la publicació de les festes laborals per a l'any 1991 (BOE núm. 308, de 25 de desembre).

Traspassos

Reial Decret 1298/90, de 26 d'octubre, sobre l'ampliació dels mitjans adscrits als serveis de l'Administració de l'Estat traspassats a la Comunitat autònoma de Canàries pel Reial Decret 1686/84, d'1 d'agost, en matèria de patrimoni arquitectònic, control de la qualitat de l'edificació i de l'habitatge (BOE núm. 260, de 30 d'octubre).

Reial Decret 1299/90, de 26 d'octubre, de traspassos a la Comunitat autònoma de Canàries dels mitjans personals, pressupostaris i patrimonials adscrits a l'exercici de les facultats delegades per la llei orgànica 5/87, de 30 de juliol,

en relació amb el transport per carretera i per cable (BOR núm. 260, de 30 d'octubre).

Reial Decret 1300/90, de 26 d'octubre, sobre ampliació dels mitjans adscrits als serveis traspassats a la Comunitat autònoma de Canàries en matèria de protecció de menors (BOE núm. 260, de 30 d'octubre).

Reial Decret 1306/90, de 26 d'octubre, sobre traspàs de funcions de l'Administració de l'Estat a la Comunitat autònoma de Canàries en matèria de qualificació i registre administratiu de societats anònimes laborals (BOE núm. 261, de 31 d'octubre).

Reial Decret 1307/90, de 26 d'octubre, de modificació dels mitjans adscrits als serveis traspassats a la Comunitat autònoma de Canàries en matèria d'educació (BOE núm. 261, de 31 d'octubre).

Reial Decret 1308/90, de 26 d'octubre, sobre traspassos de funcions i de serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat autònoma de Canàries en matèria d'ensenyament de Graduats Socials (BOE núm. 261, de 31 d'octubre).

Convenis

Resolució de 31 de juliol de 1990, per la qual s'aprova el conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Generalitat de Catalunya per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social.

Resolució de 26 de juliol de 1990, per la qual s'aprova el conveni amb els Mi-

nisteris de l'Interior, d'Obres Públiques i Urbanisme, i per a les Administracions Públiques i la Diputació Provincial de Tarragona, per al finançament i l'execució d'obres de la xarxa viària d'aquesta província, compresa en l'àmbit d'actuació del pla d'emergència nuclear de la zona de Tarragona.

Resolució de 23 de novembre de 1990, per la qual s'aprova el conveni de cooperació entre el Consell Superior d'Esports i la Generalitat de Catalunya per al foment de l'associacionisme esportiu escolar i juvenil.

Resolució de 14 de novembre de 1990, per la qual s'aprova l'addenda al conveni de cooperació entre la Generalitat de Catalunya i l'Institut Nacional del Consum en matèria de consum.

Resolució del 3 de desembre de 1990, per la qual s'aprova el conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Indústria i Energia i la Conselleria d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya per a l'execució d'un programa de creació d'una base industrial, energètica i tecnològica medioambiental.

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Carles Viver i Pi-Sunyer

Sentència 40/90, de 20 de setembre. Conflicte positiu de competència 192/85 contra el Decret 236/1984, de 21 de novembre, del Govern de Navarra, pel qual s'aprova el Reglament per a l'elecció d'òrgans de representació dels funcionaris de les administracions públiques de Navarra.

Ponent:

A. Rodríguez Bereijo.

L'article 49 de la LORAFNA reserva a Navarra la competència exclusiva sobre «el règim estatutari dels funcionaris públics de la Comunitat Foral, bo i respectant els drets i les obligacions essencials que la legislació bàsica de l'Estat reconegui als funcionaris públics». Doncs bé, en aquest conflicte, la discrepància fonamental entre les parts rau a determinar si la legislació bàsica que s'ha de respectar és solament la relativa als drets i obligacions, o bé abasta tot el règim estatutari dels funcionaris, tal com es desprèn de l'article 149.1.18 CE. El Tribunal Constitucional dóna la raó a la tesi de la Comunitat Foral en admetre que l'article 49 de la CORAFNA li atribueix un plus competencial al marge del límit que estableix l'art. 149.1.18 CE, basat en el reconeixement d'un dret històric emparat a la Disposició addicional primera CE. Els Estatuts actualitzen els drets històrics. La competència contemplada a l'article 49 LORAFNA comporta el reconeixement d'un dret històric consistent en la regulació del règim dels funcionaris tal com s'exercia en el moment de dictar-se aquesta llei orgànica, però respectant

«els drets i les obligacions essencials que la legislació bàsica de l'Estat reconegui als funcionaris». Per tant, allò que el decret impugnat ha de respectar no són totes les bases contingudes a la Llei estatal 9/1987, d'òrgans de representació, determinació de les condicions de treball i participació del personal al servei de les administracions públiques, sinó solament aquelles que afectin els drets i els deures dels funcionaris. Per això, el Tribunal Constitucional no considera inconstitucional l'article 3, que estableix el nombre de funcionaris a partir del qual s'ha d'elegir una comissió de personal o un delegat de personal. La precisió del decret és contrària a allò establert amb caràcter bàsic per la llei estatal, però en tractar-se d'«una qüestió d'ordre estructural i organitzatiu», no actua com a límit de la competència autonòmica. Es tracta, per tant, d'un altre exemple de norma considerada bàsica que, tanmateix, no té una aplicació a tot el territori estatal. En canvi, sí que afecten els drets dels funcionaris l'article 5, que estableix unes condicions d'elegibilitat més restrictives, i el 6, que estableix una durada diferent de l'estatal del mandat dels delegats i membres de les comissions de personal. Per això són declarats inconstitu-

cionals. Per últim, tampoc no afecten els drets i els deures l'article 10, que es refereix a la convocatòria electoral, l'11, que regula la constitució de les juntes electorals, el 13, que distribueix en dos col·legis electorals el cens electoral, el 19, que atribueix a la junta electoral la determinació del cens, i el 44, que estableix la composició superior de personal.

Hi ha un vot particular del magistrat

Rodríguez-Piñero en què considera que la representació col·lectiva dels funcionaris constitueix una matèria nova, desconeguda abans de la CE, que la Comunitat Foral no exercia abans d'aquesta data, i que, en conseqüència, no es pot incloure en el dret històric relatiu al règim jurídic dels seus funcionaris.

C.V.P.S.

Sentència 141/90, de 20 de setembre. Recurs d'inconstitucionalitat 828/85, plantejat per 56 diputats contra la disposició addicional primera del reglament del Parlament de Navarra de 12 de juny de 1985.

Ponent:

M. Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer.

El precepte impugnat regula el cessament o la remoció dels membres de la Mesa del Parlament. Per al Tribunal Constitucional, el fet que ni la CE ni la LORAFNA no prevegin aquesta possibilitat no permet de concloure que quedi exclosa de la competència de la Cambra. No hi ha, doncs, excés competencial.

Tampoc no conculca la prohibició de retroactivitat de les normes restrictives de drets, ni resulta contrària al principi de racionalització del model parlamentari. El Tribunal adverteix únicament que aquet precepte s'ha d'interpretar de manera que la renovació de les vacants tingui en compte el principi de representació proporcional i el respecte de les minories.

C.V.P.S.

Sentència 150/90, de 4 d'octubre. Recursos d'inconstitucionalitat 243/85 i 257/85 plantejats per 54 diputats i el defensor del poble contra la llei de l'Assemblea de la Comunitat autònoma de Madrid 15/1984, de 19 de desembre, del Fons de Solidaritat Municipal de Madrid.

Ponent:

J. Leguina Villa.

El primer bloc d'impugnacions es refereix a la constitucionalitat de l'establiment del recàrrec del 3 % sobre la quota líquida de l'IRPF: Els recurrents no discuteixen la titularitat de la Comunitat autònoma per poder establir recàrrecs d'aquest tipus, però consideren que són superats els límits en l'exercici d'aquesta

competència. Així, consideren que la llei impugnada manca de cobertura perquè no hi havia una llei estatal que regulés els esmentats recàrrecs. Per al Tribunal Constitucional aquesta cobertura deriva de la delegació feta per la LOFCA a les Comunitats autònomes (contra aquesta tesi formulen vots particulars Rubio Llorente, Rodríguez-Piñero i Bravo Ferrer i Gabaldón López. Rubio afegeix que, en rigor, el Tribunal Constitucional no s'ha-

via d'haver pronunciat sobre el fons perquè la llei impugnada no era vigent). Els recurrents també estimen que la llei adopta mesures tributàries sobre béns situats fora del seu territori. El Tribunal Constitucional rebutja aquesta tesi afirmant que l'impost sobre la renda no grava béns, sinó que és un tribut personal, que només en «el pla del que és fàctic» pot afectar béns situats fora del territori. Tampoc no produeix minoració dels ingressos de l'Estat perquè el recàrrec no és deduïble de la quota de l'import sobre la renda. Ni conculca els principis d'igualtat i de justícia tributària: és simple manifestació del principi d'autonomia financera de la Comunitat autònoma. Tampoc no vulnera el principi de seguretat jurídica, ni té abast confiscatori con-

trari a l'article 31.1 CE. El Tribunal exhorta el legislador a «l'ús d'una depurada tècnica jurídica en el procés d'elaboració de les normes, singularment en un sector com el tributari», però nega que en aquest cas es produeixi inseguretat jurídica.

El segon bloc d'impugnacions es refereix a la despesa o a la destinació prevista per als ingressos obtinguts mitjançant aquest tribut: nodrir un Fons de Solidaritat Municipal de Madrid que la llei crea. Segons el Tribunal Constitucional, els recàrrecs no són tributs de caràcter finalista i la Comunitat autònoma té competència per crear l'esmentat Fons, per la qual cosa no hi ha res a objectar pel que fa a la seva constitucionalitat.

C.V.P.S.

Sentència 155/90, de 18 d'octubre. Conflicte positiu de competència 230/85, plantejat per la Junta de Galícia contra l'ordre del Ministeri de Sanitat i Consum, de 15 de novembre de 1984, per la qual s'autoritza un sistema de desplaçaments per a l'assistència sanitària especialitzada en la Seguretat Social.

Ponent:

A. Rodríguez Bereijo.

L'ordre impugnada regula els desplaçaments de metges especialistes i de personal sanitari a àrees de població rural que no disposin d'assistència especialitzada. El Tribunal, en resposta als arguments del recurrent, afirma: Primer, que en no haver-se produït el traspàs de l'INSALUD la competència correspon exercir-la a l'Estat; l'ordre no planteja un conflicte competencial; el problema deriva de la falta de traspàs, però aquesta inactivitat no pot ser objecte de conflicte perquè no constitueix una acció positiva d'invasió de l'esfera competencial aliena.

Segon, la pretesa insuficiència de rang de l'ordre tampoc no pot ser objecte de conflicte, perquè aquesta pretensió només pot prosperar quan es relaciona amb la determinació de les bases, quan es redueixen les garanties establertes constitucionalment per a la protecció de les competències autonòmiques o quan la CE hagi previst l'exercici de la competència estatal per un òrgan específic. Tercer, tampoc no pot ser objecte de conflicte perquè es tracta d'una norma d'eficàcia interna. En resum, el Tribunal Constitucional desestima el conflicte sense entrar en el fons de la qüestió.

C.V.P.S.

Sentència 156/90, de 18 d'octubre. Conflicte negatiu de competència 566/85, plantejat contra la no adopció de mesures per l'Administració de l'Estat ni per la Comunitat autònoma del País Basc conduent a l'acompliment de la sentència de la Magistratura del Treball número 1 de Bilbao, recaiguda en actuacions sobre acomiadament.

Ponent:

E. Díaz Eimil.

El Tribunal Constitucional recorda que perquè es pugui plantejar un conflicte negatiu de competència han de concórrer dos pressupòsits: que s'hagin obtingut de les Administracions implicades sengles resolucions negatives o declinatòries de competència i que l'esmentada ne-

gativa es fonamenti en una interpretació diferent de les normes de distribució de competències. En el present cas no hi ha controvèrsia entre les parts sobre l'abast de les seves competències, derivada d'una diferent interpretació d'elles, i, en conseqüència, no hi ha base per plantejar un conflicte negatiu. El desestima sense entrar en el fons de la qüestió.

C.V.P.S.

Sentència 177/90, de 15 de novembre. Conflicte positiu de competència 62/85, contra el decret 135/1984, de 13 de setembre, de la Junta de Galícia, sobre mesures de foment del sector de construcció naval a Galícia.

Ponent:

J. L. De los Mozos y de los Mozos.

La sentència se centra en dues qüestions: primer, determinar si el reial decret 127/84 de mesures de reconversió del sector de construcció naval pot limitar les competències autonòmiques exercides mitjançant el decret impugnat, i, segon, si les mesures de foment establertes en aquest decret són compatibles amb els objectius del reial decret esmentat. Per respondre al primer interrogant, el Tribunal Constitucional es remet a la sentència 29/86, en què es justifica l'establiment d'una «planificació de detall» de sectors concrets en el principi d'«unitat econòmica», reflex de la «unitat de l'Estat», que exigeix una acció unitària en el conjunt del territori estatal, això «sens perjudici que les Comunitats autònomes puguin establir altres mesures planificadores complementàries i coordinades amb les estatals». Quant el segon

interrogant, el Tribunal recorda la doctrina que les Comunitats autònomes poden adoptar «dins del marc de les directrius generals, totes aquelles mesures que no hi resultin contràries, sinó complementàries, concurrents o neutres» (sentència 14/89). En el present cas, per al Tribunal Constitucional les ajudes previstes en el decret impugnat no compleixen aquests requisits perquè són contràries a l'objectiu del reial decret estatal, que pretén «promoure una competència transparent entre empreses, evitant possibles discriminacions en suports i mesures de caràcter públic». Les ajudes previstes introdueixen greuges comparatius, distorsionen la transparència del mercat i, en conseqüència, són incompatibles amb el reial decret estatal i desborden en el seu exercici l'àmbit competencial de la Comunitat autònoma. De fet, el Tribunal afirma en el veredicte que la competència controvertida correspon a l'Estat, quan en realitat,

allò que se sosté en els fonaments, és que la Comunitat autònoma s'excedeix en l'exercici de la seva competència per

dictar «mesures planificadores complementàries».

C.V.P.S.

Sentències 178/90, 179/90, 193/90, 201/90 i 209/90. Conflictes positius de competències plantejats per la Junta de Galícia contra, respectivament, l'omissió de transferències de funcions, serveis i mitjans de Cambres Agràries, investigació oceanogràfica, xarxa de Paradors Nacionals de Turisme, Insalud i Cambres Agràries Provincials.

Ponent:

F. Tomàs y Valiente.

Les cinc sentències presenten una problemàtica comuna, de manera que convé tractar-les conjuntament. El recurrent basa la seva pretensió en l'article 61.1 de la LOTC, que estableix que «poden donar lloc al plantejament de conflictes de competència les disposicions, resolucions i actes emanats dels òrgans de l'Estat o dels òrgans de les Comunitats autònomes o l'omissió d'aquestes disposicions, resolucions o actes». En les quatre primeres sentències de la sèrie el Tribunal es limita a reiterar allò ja apuntat a la Sentència 155/90. Afirmar que una ommissió és un pur *factum* no susceptible de portar-se a la via del conflicte competencial i de propiciar una declaració del Tribunal sobre la titularitat de la competència controvertida, perquè, per al Tribunal Constitucional, en els casos analitzats «no hi ha hagut controvèrsia competencial». La sentència 209/90 adverteix sobre els problemes que el retard en la transferència de funcions i mitjans pot produir en la plana efectivitat del repartiment de competències,

parla de la lleialtat constitucional, especialment de la del Govern central, però conclou que, mentre no es produeixin les transferències, l'exercici de les competències que les requereixin continuarà, provisionalment, corresponent a l'Estat.

Sens dubte, el caràcter d'òrgan paritari de les Comissions mixtes Estat-Comunitats autònomes dificulta l'activisme jurisdiccional, ja que no pot dirigir-se a un òrgan únic i el compel·leix a portar a terme una determinada actuació. Tanmateix, tenint en compte la transcendència que té aquesta qüestió per a la implantació definitiva de l'Estat de les autonomies, és segur que el Tribunal Constitucional hauria pogut adoptar una posició més activista: declarant la titularitat dels actes —realitzats o omesos— sotmesos a la seva consideració, acotant de manera restrictiva els actes que requereixen de forma ineludible la transferència per poder ser actuats per les Comunitats autònomes, etc. En la majoria dels casos plantejats aquesta simple declaració hauria resolt el conflicte.

C.V.P.S.

Sentència 191/90. Conflicte positiu de competències plantejat per la Generalitat de Catalunya contra el reial decret 2089/1984, pel qual es desenvolupa la llei 29/1984, d'Ajudes a Empreses Periodístiques i Agències Informatives.

Ponent:

F. Rubio Llorente.

El reial decret impugnat ja constituï l'objecte central del conflicte resolt per la sentència 189/1989, per la qual cosa el Tribunal fonamenta la decisió del present conflicte per «simple remissió a allò que ja es digué en la mencionada sentència». L'únic precepte que no s'impugnà en el conflicte precedent i que sí que s'impugna en aquest és el que estableix, com a requisit necessari per a la concessió de

qualsevol tarifa postal reduïda, una certificació de la Direcció General de Mitjans de Comunicació Social acreditativa de la inscripció en el registre administratiu d'empreses periodístiques i agències informatives. Per al Tribunal Constitucional l'expedició d'aquestes certificacions correspon a l'Estat, perquè, en correspondre aquest registre a l'Estat, aquest és l'únic que pot acreditar que s'hi està inscrit.

C.V.P.S.

Sentència 192/90. Conflicte positiu de competències contra l'ordre de 30 d'abril de 1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, per la qual s'aprova el pla de prevenció contra la varroasi de les abelles.

Ponent:

M. Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer.

L'Estat impugna l'ordre de la Generalitat perquè considera que no s'ajusta als límits establerts a l'ordre estatal sobre planificació i coordinació per a la prevenció de la varroasi de les abelles. El Tribunal declara inconstitucional els tres primers articles de l'ordre impugnada, que estableixen un cordó sanitari arran de la frontera francesa de menys amplària que el previst a l'ordre estatal, en què es prohibeix l'entrada i sortida de ruscós. Per al Tribunal, la titularitat per fixar aquesta zona de protecció correspon a la competència estatal sobre sanitat exterior, i, per tant, les normes que la Gene-

ralitat pot dictar en la qüestió han de respectar allò establert per l'Estat. Declara la prevalença de les disposicions dictades per l'Estat en exercici de les seves competències sobre les dictades per les Comunitats autònomes en l'exercici de les seves. En canvi, rebutja la pretensió de l'advocat de l'Estat d'incloure l'ordre estatal en la matèria de bases i coordinació de la sanitat i en la de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i, per tant, considera que la resta de l'ordre impugnada no té perquè ajustar-se necessàriament a la resta de l'ordre estatal, i, doncs, la considera plenament constitucional.

C.V.P.S.

Sentència 211/90. Recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 9/1985, de 30 de juliol, del Parlament de Galícia, de protecció de les pedres ornamentals.

Ponent:

M. Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

En primer lloc, el recurrent impugna la totalitat de la llei amb l'argument que, en la matèria de denominació d'origen, no inclou les pedres ornamentals, i sosté que ha d'utilitzar-se l'ordenament preconstitucional com a element interpretador de l'abast de les competències, ja que tant el legislador constitucional com l'autonòmic van tenir present el sentit que tenien aquestes nocions en l'ordenament en el moment en què van ser redactats la Constitució i els Estatuts. El tribunal Constitucional accepta aquest plantejament, però sosté que en aquest ordenament preconstitucional el concepte de denominació d'origen no es limitava a productes alimentaris, sinó que incloïa altres productes de qualitat vinculats a un lloc geogràfic determinat. Per al Tribunal Constitucional, entre aquest productes poden figurar les pedres ornamentals, amb la qual cosa la llei es pot enquadrar en la matèria de denominació d'origen. Subsidiàriament, l'advocat de l'Estat impugna tres articles de la llei. En primer lloc, considera que no respecta la «col·laboració amb l'Estat» exigida estatutàriament a l'article 3.4, que estableix que la Comunitat autònoma resoldrà «amb caràcter definitiu» el

reconeixement de la denominació d'origen. El Tribunal Constitucional resol la qüestió remetent-se a la sentència 11/1986, en què s'afirmava que l'esmentada col·laboració no converteix la competència sobre denominació d'origen en una competència compartida, ni concurrent, ni atribueix a l'Estat competències de coordinació. L'article impugnat no exclou la col·laboració amb l'Estat. Els altres dos arguments impugnats estableixen supòsits en què es prohibeix la utilització de determinats noms i marques comercials. Per al recurrent, aquests articles envaeixen la competència estatal sobre legislació en matèria de propietat industrial, que és l'única que pot establir efectes jurídics sobre marques o signes distintius de producció o comerç. El Tribunal Constitucional accepta aquest argument. Considera que la competència sobre denominació d'origen tendeix a protegir l'interès públic i consisteix en una actuació pública de les denominacions. En canvi, la competència sobre propietat industrial tendeix a la creació d'efectes jurídics privats en el tràfic comercial. Tanmateix, els preceptes impugnats es limiten a reproduir allò establert a la llei estatal de marques, i no constitueixen regulació *ex-novo*.

C. V. P. S.

1.3.2. PROCESSOS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Xavier Bonet i Frigola

Juny

Qüestió d'inconstitucionalitat 1408/1990, promoguda pel Jutjat d'allò Social de Ceuta, per suposada inconstitucionalitat de l'article 59.1 de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial, per possible oposició a l'article 9.3 de la Constitució (BOE 27-6-1990).

Juliol

Recurs d'inconstitucionalitat 1518/1990, promogut pel President del Govern contra l'article 7.1-b), i per connexió amb ell, el darrer incís de l'article 21.2 i el darrer incís del primer paràgraf de l'article 29.2; i contra els articles 15.2; 29.2 segon paràgraf, i disposició transitòria setena de la Llei 1/1990, de 12 de març, de l'Assemblea Regional de Cantàbria, per la qual es regulen els òrgans rectors de les Caixes d'Estalvis (BOE 11-7-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 1710/1990, plantejat pel President del Govern contra la Llei de les Corts de Castella i Lleó 3/1990, de 6 de març, de Seguretat Industrial de Castella i Lleó (BOE 20-7-1990).

Agost

Recurs d'inconstitucionalitat 1918/1990, plantejat pel President del Govern

contra els articles 2.2 i 3; 4.1.d) i e), l'incís «previa autorització del Consell de la Generalitat», de l'article 13.1 i l'article 23.2 de la Llei 2/1990, de 4 d'abril, de la Generalitat Valenciana, de Coordinació de Polícies Locals de la Comunitat Valenciana (BOE 18-8-1990).

Setembre

Recurs d'inconstitucionalitat 2169/90, plantejat pel President del Govern, contra els articles 3.1; 7, 8 i la D. A. 1.ª de la Llei 1/1990, de 26 d'abril, de Coordinació de Polícies Locals d'Extremadura (BOE 20-9-1990).

Conflicte positiu de competència 1938/90, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la D. A. 1.ª del Reial Decret 439/1990, de 30 de març, per la qual es regula el Catàleg Nacional d'Espècies en Perill (BOE 27-9-1990).

Conflicte positiu de competència 2033/1990, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 5 i 9.4 de l'Ordre del Ministeri de Cultura de 16 de març de 1990, per la qual s'estableix la normativa d'ajudes al sector del llibre espanyol (BOE 27-9-1990).

Conflicte positiu de competència 2034/90, plantejat pel Consell Executiu de

la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Ordre de 2 d'abril de 1990, del Ministeri d'Assumptes Socials, per la qual es convoquen ajudes i subvencions per a la realització de programes de cooperació i voluntariat socials amb càrrec a l'assignació tributària de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (BOE 27-9-1990).

Octubre

Conflicte positiu de competència 1939/1990, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra l'article 2.15 en relació amb el darrer paràgraf del 3.2 i 3.9 a): el primer incís de l'article 3.12 i l'article 3.13 del Reial Decret 434/1990, de 30 de març, pel qual s'estableixen les condicions sanitàries aplicables al comerç intracomunitari d'animals vius de l'especie bovina i porcina (BOE 8-10-1990).

Qüestió d'inconstitucionalitat 2222/90, plantejada per la Secció Sisena de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid contra la D. T. 4.ª apartat 1 de la Llei 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat per poder vulnerar els articles 14 i 23.2 de la Constitució (BOE 8-10-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2255/1990, promogut pel Govern de la Junta de Galícia contra la D. F. 10 de la Llei 4/1990, de 29 de juny, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1990 (BOE 31-10-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2280/90, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, contra determinats preceptes de la Llei 4/1990, de 29 de juny, i determinades partides pressupostàries de la mateixa Llei (BOE 31-10-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2307/1990, promogut pel President del Govern contra els articles 21.1, 25, i primera part de la D. A. 2.ª de la Llei del Parlament Basc 4/1990, de 31 de maig, d'Ordenació del Territori del País Basc (BOE 31-10-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2335/90, promogut pel President del Govern contra l'article 7.1 apartats a), b) i c); 7.2; i 9.2 apartats a) i b) de la Llei del Parlament Basc 6/1990, de 15 de juny de Cambres Agràries (BOE 31-10-1990).

Novembre

Conflicte positiu de competència i, subsidiàriament, impugnació a l'empara del Títol V de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional núm. 2367/90, plantejat pel Govern de l'Estat, en relació amb l'Ordre de 20 de juny de 1990, de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, per la qual s'estableixen els llocs de pas autoritzats per a l'entrada d'èquids a Catalunya per carretera (BOE 13-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2401/90, plantejat pel President del Govern contra l'article 2 en la mesura que dona nova redacció a l'article 2.1 de la Compilació de Dret Civil de Balears, i l'article 10 de la Llei del Parlament Balear 8/1990, de 28 de juny (BOE 13-11-1990).

Conflicte positiu de competència 2480/90, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb la D. A. 5.ª i els articles 3, 20, 21, 23, 24, 25, 27 i 29.2 així com la D. A. 2.ª del Reial Decret 665/1990, de 25 de maig, pel qual es regula la

cooperació econòmica de l'Estat a les inversions de les Entitats locals (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2282/90, promogut per 79 Diputats contra els articles 6 i 14 de la Llei 5/1990, de 29 de juny sobre persones en matèria Pressupostària, Financera i Tributària (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2283/90, promogut per 79 Diputats, contra la D. F. 10 de la Llei 4/1990, de 29 de juny, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1990 (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2449/90, promogut pel President del Govern, contra l'annex I apartats 16 i 19 i l'annex III apartat 3 i 7 de la Llei del Parlament de Canàries 11/1990, de 13 de juliol, de Prevenció de l'Impacte Ecològic (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2479/1990, promogut pel Consell de Govern de la Diputació Regional de Cantàbria contra la Llei 8/1990, de 25 de juliol, sobre Reforma del Règim Urbanístic i Valoració del Sòl (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2488/1990, promogut pel Govern de Canàries contra els articles relacionats a la D. F. 1.ª, amb l'excepció dels enumerats de l'1 a l'11, i tots els relacionats en el núm. 2 d'aquesta D. F. excepte els articles 21, 29.2 i 60, de la Llei 8/1990, de 25 de juliol, de Reforma del Règim Urbanístic i Valoracions del Sòl (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2486/1990, promogut per la Diputació General d'Aragó, contra determinats preceptes de la Llei 8/1990, de 25 de juliol, de

Reforma del Règim Urbanístic i Valoracions del Sòl (BOE 22-11-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2487/1990, promogut per la Junta de Castella i Lleó, contra determinats preceptes de la Llei 8/1990, de 25 de juliol, de Reforma del Règim Urbanístic i Valoracions del Sòl (BOE 22-11-1990).

Desembre

Conflicte positiu de competència 2745/1990, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb els articles 1, 4, 6.2, 9.2, 10 i darrer paràgraf de la D. T. 1.ª de l'Ordre del Ministeri de Cultura, de 30 de juliol de 1990, sobre ajudes financeres al sector del llibre (BOE 15-12-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2401/1990, plantejat pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 8/1990, de 28 de juny, del Parlament de Balears, sobre la Compilació de Dret Civil de Balears (BOE 15-12-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2902/1990, plantejat pel President del Govern contra la totalitat de la Llei 12/1990, de 28 de novembre, del Parlament de les Illes Balears, de l'Impost de Loteries (BOE 22-12-1990).

Recurs d'inconstitucionalitat 2965/1990, plantejat pel President del Govern contra els apartats 2 i 3 de l'article 19 de la Llei de l'Assemblea Regional de Cantàbria 10/1990, de 4 d'octubre, de Pressupostos de la Diputació Regional de Cantàbria per a 1990 (BOE 27-12-1990).

